

Kalem Dost mu Düşman mı

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 21 Mayıs 2019

Ölülerin s/ulağında geniş acılı yangınlar...

Belki de bir hurafe mutluluk, o kaygı eşiğini geçemediğin elemin de ezikliği içine düştüğün Gayya kuyusu ve...

Münferit bir sancı kıyama durduğun İlahi Aşkın da rotası, başıbozuk düzende mimlenen acılarınla hemhal olduğun sancı durağı, huzura biat bir rivayet aşkın sancağına yapıştığın ve gözlerini alamadığın büyük yangın.

Sonunu hazırlayan bir körpe düş'üm misal ve az sonrasını temenni ettiğim muradın bir kopyası içime serdiğim ferman...

Ölü yüzünde mevsimin.

Aşka takoz koyan yetim cümlelerin.

Bir de sırıgımın ve sağdıciyim azınlığımdın.

Ölüm kokan aşkın da isyanı var içimde: affetsin beni Yaratan yürüdüğüm İlahi yolda başımı sokacağım bir koza belki de münferit şiirlerimden bana yansıyan hüznün ve kaportası çürük hangi gönül yarası ise yamadığım ve dillendiremediğim gün yüzüyle şakıyan bir rabıta ve işte örüyorum yeniden saçlarımı ve saçlarıma tüneyen şarkıların da nakaratı iken içine gömüldüğüm o rugan rotamın.

Sarkıtı eriyen bir buz dağıyım içimde kazılı.

İçime ektiğim duaların da muradıym iklim nazarında bir seyis ben dizginlerken yürek beyanımı.

Ölümlü bir Muradiye altı üstü kapıldığım rüzgârın nazire yaptığı o rüzgârgülü yine seyyah yüreğimin bulutları, içimdeki her serpinti ve uyuya kaldığım sabahın da arifesi tüm sakıncalarım.

Anlatmakla yazmak arasında gidip geldiğim ve muhatabım iken bilinmezlik şiar edindiğim bir ulvi rota sarkacı sönük gözlerimde bir nota ve ilkel dürtülerin sonlandığı bir rahmet görüp göreceğim hangi acı kaldı ki, dercesine uyumsuz benliğimle bin bir dereden su getiren bir şiirin da kabzasında serili çentiğin ilk hecesiyim.

Göğün ara katlarından sızan bir rüya gibi ve kapıldığım rüzgârın tetikçisi iken gözle görünmez her acıyı bizzat sayfaya serdiğim belki de ermişliğin bir ön sözü yıkımı önlenemez aslında kıyamı sonlanmadan sözün de bitmediği.

Bir tahtakurusu belki de kalemi kemiren ve ben sus, dedikçe söz dinlemeyen yorgun bir yoldaş sözüm ona ereceğim nihayette kalburüstü benim dualarım az sonra'nı eriminde önce'mi tahliye ettiğim sözüm ona.

Biteviye ıslıklansa da gözyaşım.

Sağır Sultan ile söz birliği yapan bir ümmet belki de içime doluşan ve mütemadiyen tepinen bir hurafeyi de aزیğa alıp günü birlik bir mutluluğu daha çok görürlerken.

Azametın bekçisi sıfatlar.

Yol bilmez iz bilmez yüreğimin de her kıpırtısı anlamsızlığa geçirdiğim bir maske adeta sözüm ona mutluluğu diktiğim; beylik bir cümleyi sonlandırıp benlik bir aktarım iken içimde tepinen yürüğün; göğü kuşatan kuş sürüsünün ve biteviye kıyaslandığım bir önceki ömrümde tezat ne ise benliğime sürdüğüm belki sürüldüğüm...

Minvali olmayan bir aksanla sezilerimde saklı bir gerçeği bazense gerçeklerde takılı kalmış bir yalanı irdilemeden duramadığım sonunda kapısını örttüğüm bir acıyı daha sahiplenirken yeni baştan.

Anlamsız ömrün kuytularında özene bezene yazmakla özene bezene yaşamak arasında nasıl ki ince bir çizgi var ve ben sezilerim ezilirken yığınla andığım dünlük mecramda ömürlük bir sevdayı lanetleyen bir aksanla deşerken yaralarımı.

Günümü çöplüğe atıp biteviye öğüttüğüm nasıl ki gün gibi aşikâr şimdi'mi sonlandırmayı arz ediyorum işte ne de olsa yarının da dün de kalacağı su götürmez bir gerçek.

İhtimalleri yok sayıp soyduğum bu yolda bir mecazı daha içime çekiyorum nimet bildiğim her acıyı misafir edip yüreğimde sonsuza kadar kuşkanatlarında şiirin, derliyorum yeniden güncemi ve vakur bir yeti ile tutkunu olduğum duyguların aslında sonumu hazırladığı gerçeği ile baş başa, duyumsamadan geçecek günün özlemi ile şerh d/üşüyorum mantığıma ve kalemin sonlanacağı günün özlemine biat kırıyorum ucunu kim bilir kaçınıcı kez, bilsem de dirileceğini saatler içerisinde.

Tıpkı ölümün soluğunu sırtımda hissettiğim bir gönül yangınına düşmüşken...

Göğün iniltilerinde revnak bir acı; aşkı bahşeden Rabbime şükürler olsun ki; bu gün de ölmedim.

Aşkın kayıp arasında bir imge olmaya geldim ve aşkın ucube ferinde bir yıldız olmaktan da geri duramadığım.

Sancılı ömür kaygılı yürek ve ben bata çıka yürürken hayatın yokuşunda göğe bir terennüm ısmarladım ve Allah'a da ölüm.

Kodaman düşlerin şafağının bekçisiyim; içimde mimlenmiş acılar ve söyleyemediklerim...

Tebessüm yoksunu insanların asık çehrelerinde açmak isteyen bir gül'üm belki de yüzümde açmayı unutan güllerin son müridiyim.

Aşkın ya da hazanın arka bahçesinde ve cebimden serptiğim umut tanecikleri aslında adağım da değildi aşka düşmek ve üşümek Mayısın sıcaklığında sonunda mevsim de aklını devşirmişken ve tek aklını devşirmeyen ben kaldım: iki yüzü keskin bıçak ve sefil gölgeler tek muhatabım olmaya yol alırken gölgemle bile barışık değilken sehre saatler kala.

Bir gömüt olabilirim ya da gürül gürül akan bir şelale lakin içimde sekteye uğrayan yüreğin o doğal akışı biteviye kundaklanmakta.

Zararın neresinden döneceğim meçhul ve geç kalmışlığımla meşhur olduğum bir ömrün de özeti tüm yazdıklarım.

Yazarak değişecek sandım gidişat belki de yazdığımı k/andım belki de kalem benim hep dostum hep düşmanım iken.

Süzülen iri damlaları rahmetin sadece Yaratanın şahit olduğu ve içimdeki devingen mekanizma aşkın reşit halinde ben bir ebegümece zafiyetiyle göğün bahçesinde bir buluttan diğerine sektiğim.

Sancağım kırık olsa da yürüyorum kör topal ve zafiyet geçiren hangi duygumsa yamıyorum mütemadiyen lakin görmeyen gözlerinde dikiş iğnesinin illa ki parmağıma batırıyorum çuvaldızı.

Ahkâm kesen bir evrenin en arkasında unutulmuşluğumun duasına çıktım bu gün ve sere serpe uzandığım cennet bahçemde ne yazık ki yine kundaklandı huzurum.

Mevsimdendir dedim, geçiştirdim.

Aşktandır dedim, sustum.

Susmam sadece zaman kaybıydı belki de boş konuşan bir hurafe olmaktan haz etmedim.

Sararan ayçiçeklerine küskün bir güneşim ben belki de içimde doğmasını bekleyecek mutluluğun yankılı sessizliğiyim.

Kurada çıkmasın bekledim adımın bir zamanlar ve o zaman bile şansım yaver gitmedi.

Sanır mısın ki; çok hoşnudum kendimden ya da mevsimsiz bir ölüm müdür içimin acısını sonlandıracak...

Tereddütlerimle yaşarken.

Bir tebessüm dilenirken.

Belki de hatırşinas bir yürekte mayaladığım huzuruma hüzün sapanları atış yaparken...

Sonsuzluğun güncesine denk düştüm sandım her yazdığımı çocuğum bildiğim aslında içimdeki çocuğu kaleme ve Rabbime emanet ettiğim.

Kırık hezeyanlar bir de şuuru yitik şiirler.

Kopçası rahmetin kopuk olsa da iyi kötü içime yığıdığım güzellikler ve ne yazık ki pay etmekten bile aciz.

Sorgulandığım halk meclisi.

Sancılı közünde yüreğin demlenen tadı yalnızlığın.

Müridi olmakla aşkın münafık bir güruha ben ne sunabilirim ki ya da benden haz etmeyenlere hala şükran duymam mümkün mü?

Bu sorunun cevabı aslında evet gerçi acıların gıyabında ben İlahi Aşka düştüğüm her ezan vakti körüklensem de içimdeki sızıyla aslında taşan bir isyanı sonlandırabilsem de ansızın, biliyorum ki tek kişilik donanımımınla ne cihana yeterim ne de insanlara ne de değişimi tetikleyecek bir gücüm var ve bende hâsıl olan değişim takvim yapraklarını dahi koparmaktan aciz iken.

Gün dönümünde ya da yaş dönümünde ömrün, kifayetsiz bir mum ısmarlayıp bir nefeste söndüreceğim o titrek ateşi yine de söndüremediğim divane ateş ve içimdeki yangınla iştigal bir muradımı daha sonlandırıyorum hicap yüklü bekleyişe gebe bir metne bir nokta koyarken ama en çok noktayı da koymak istediğim yere İlahi Güç itiraz ederken...

Gidişime minnet duyacağım ve asla ait olmadığım bir dünyanın çıkış kapısını da gözümü kırpmadan kapatacağım günün özlemiyle neye yandığımı da bilmezken...